

Kære brudepar! Kære gæster!

Der var engang nogle træer ude i en skov. De var af hver deres art og for mange år siden – med års mellemrum – kastede de hver især deres frø. Under de voksne træers beskyttelse spirede frøene. Man bemærkede navnlig to meget specielle og meget forskellige eksemplarer: Unge og slanke strakte de sig og med tiden blev de små kviste til grene, og de var hver især glade for deres tilhørsforhold til deres slægtninge.

Efterhånden som de blev større, blev de mere selvstændige og skulle stå på egne ben. Der kom solskinsdage, men også uvejr, og det skete at der blev knækket grene eller skåret i barken.

Som tiden gik fik de to unge træer interesse for hinanden. Om ikke andet så var det ret behageligt når grenene stødte sammen, når man lænede sig op mod vinden.

De udvekslede synspunkter og kunne konstatere at de tilsammen kunne finde nye værdier, og lære af hinandens erfaringer om end de beholdt deres særpræg.

De gamle træer så fornøjede til, thi de havde jo selv oplevet/~~prøvet (det) engang~~ *den samme noget*

tilsvarende

Og så flettede de unge grenene mere og mere sammen og efterhånden blev det svært at se, hvor det ene træ sluttede og det andet begyndte.

Omkring dem stod de gamle træer og sagde: Se det unge par! Mon der bliver noget ud af det?

Tiden ~~gik~~ og det blev et par, ja de planlagde endda ^{selv} at sætte frø...

Dagene, ugerne og månederne gik. selv om der var konkurrence mellem de to, passede de på ikke at skygge for hinandens udvikling eller lykke. Der vist **respekt** for **og** hensyntagen til hinandens særheder.

Somme tider, når uvejret for gennem skoven måtte de erkende, at det kunne gøre ondt at være så tæt knyttet til hinanden. Grenene blev til tider bøjet så meget, at der var risiko for at de ville knække – og det var ikke altid til at sige, hvem det gjorde mest ondt på. **Tolerancen** overfor hinanden var et vigtigt element.

Omvendt var det trygt at stå sammen, så man kunne støtte hinanden. De fandt ud af det væsentlige i at kunne glædes sammen, græde sammen og føle sammen. Det styrkede også i de hårde tider, hvor de måtte sande, at man kunne klare sig langt for lidt, når man står sammen. Kærlighed og kildevand kaldte de gamle det. Og det er jo den, det hele bygger på.

Grene har en smidighed, som gør at de kan give efter, men man skal ikke blive overmodig for på et tidspunkt vil spændingen blive for stor og bruddet vil være en realitet

Med årene blev rynkerne i barken dybere. Ligesom tiderne forandredes de selv, og de måtte mobilisere deres humoristiske sans, om ikke andet for at blive klar over, at forandringer er temmelig uundgåelige – men at man alligevel finder ud af, at man slet ikke kan undvære hinanden, selv om det af og til kan knage.

De kunne stadig hente støtte og råd hos de gamle træer omkring dem. De var ganske vist ved at blive lidt skrøbelige og bladene faldt af de krogede grene. De unge kunne nu mærke historiens vingesus i forhold til deres egne frø, som var i god udvikling

Og ... levede lykkeligt til ..

Jeg er ikke sikker på, at historien holder set ud fra en botanisk synsvinkel, men vores velmente råd og moraliseren er i hvert fald blevet pakket ind.

Ulla og jeg kan allerede nu se tilbage på mange gode oplevelser, vi har haft sammen. Ikke mindst har vi naturligvis lært Cathrine at kende (og du er blevet godkendt) men vi har også oplevet den gensidige påvirkning, der udveksles mellem jer.

Ulla og jeg husker vores bryllup som en næsten uvirkelig strøm af lykkefølelse, og sådan håber vi også, at I må kunne se tilbage på denne fest.

Der er ikke de gode ønsker, vi ikke vil give jer med på vejen, men det er jer selv der skal realisere dem.

I må selv skrive drejebogen og spille rollerne. Der er ingen facitliste, ingen garantiordning, men et fælles mål hvortil man kan komme ad uendelig mange veje

Vi håber også, at I har udholdenhed, tålsomhed og vilje til at få de menneskelige relationer til at fungere i et langt og lykkeligt liv sammen.